

TÓTH JUDIT

Egykori metszet

Orbán Ottónak

*Úszik a hamuszínű felhő-áradat,
párája elvesző alakokat mutat.
Megtépett, légnemű kísértetek köröznek
hideg szelében a távolodó ködöknek.*

*Csupaszon inganak az üres percközök
a semmi mezején, friss fűszálak között.
S lágy esőbe olvad a közömbös jelen,
még meggyúratlanul és jelentéstelen.*

*Abol átváltozásra nincs több alkalom,
már túl a rézsútos fényű nappalokon,
lassan legördül az alattomos sötétség,
mintha az eleven világot összetépnék.*

*Marad a csönd, a csönd. Gúnyosan ránk köszönt.
Nincs más, csak az erekre, üregekre bontott
test barlang-éjjele, jégvékonyságú csontok,
s a dübödő vágy helyett telített tompaság.*

*Kopár idő. Honnét várhattunk bármi szépet?
Világvégi derűt? Hamvas varázsigéket?
Hogy fölragyogtatnák az egykori egészet.*

*Itt lenni csupa kétely és zsúfolt vereség.
A házak mélye mind menthetetlen sötét.
Néma ablaksorok és megvasalt kapuk;
utunk kítaszított árnyékvidékre fut.*

*Hajdan mint idiotát vagy mint szélütöttet,
a század tengerészcsomói megkötöztek.
Lángból lépett elő a gyermeki tudás,
s a vád, hogy életünket nem élhette más.*

*Bár le nem moshatók az ambivalens ábrák,
több próbát elfogyó lélekkel ki nem állnánk.
Most már az anyaföld állandósága vár ránk.*